

Обсипа клена зеленкавий іній...

Володимир Біляїв

Обсипав клена зеленкавий іній,
Пелюсток паморозь на вишеньки лягла
І неба скіс вже не зимово-синій,
Весняна, мов димок прозора, мла

Снується вгору з соняшних галявин
І темних, як траншеї, лісових просік,
Ідесь в імлі пискливо-неугавний
Голодний яструба пантруючого крик...

І раптом згадується — сорок п'ятий:
Така ж весна й подібний майже ліс
І на димах пожеж, немов намет нап'ятий,
Чужого неба вилялялий скіс.

Хирлявий ґрунт і кволе дрібнолісся,
Піщані неуптані стежки,
А на розвилах дерев переплелися
Шурхливі з алюмінію стрічки*,

Що ніби пасмами зміїних звивів
З гілок звисають на низький підріст,
Відлякуючи полохливих вивільг
Від їх торішніх рідних гнізд...

Близький кінець війни. Юнак безвусий
З чужим безлюддям сам на сам.
Кого гукну? До кого обізвуся?
Кому довірюся? Деревам і стежкам?

Ні відгуку, ні гуку — тільки тіні
Й протирадарна заплоч густа...
А я стою у тихім шерехтінні
Самотніший за птаха без гнізда.

---

* — Алюмінійові стрічки, як серпантин, розсипані в повітрі служили засобом проти

радіолокаційного виявлення літаків.